

Niin täällä on tapana

Hän voi olla missä vain täällä. Hetken mielihohteesta poikkeen ajetululta ladulta, ja todettuani hangen kestävän, jatkan omaa reittiäni. Kavuttuani läpi lumisena kimmeltävän maiseman vaaran rinnettä sen laelle saakka, joka suuntaan aukeava maisema (aina) ensin salpaa hengitykseni. Sitten se va pauttaa sen pitkänä pakkasessa höyryävänä huokauksena. Se on kuin tämän seudun mentaliteetti. Että heti ei välttämättä syleillä. Että ilmat pihalle vaan, ja jos sen kestät, annetaan enempi tilalle. Onneksi tällä kertaa Kemijärvi lyö minua turpaan kauneudellaan.

Miten tämän voisi unohtaa. Tämän, miten hyvä täällä on hengittää. Eikä vain siksi, että hengitysilma on maailman puhtainta. Pääsisipä useammin ottamaan happea näin laajasta näkövinkkelistä. Asiat saisivat uudet, väljemmät mittasuhteet.

Töllistelen hetken lappipanoraaman edessä. Tuolla on Pyhätunturi ja sen takana Luosto. Tuolla jossain näkymättömissä Suomutunturi, joka on oikeastaan tarkalleen ottaen vaara. Komeaa on. Mietin osaankohan olla tässä niinku pitäis. Ja miten tässä niinku pitäis osata olla. Päädyn ihan vain olemaan. Se saapi riittää. Teen päätöksen että jatkan matkaa hetken kuluttua. Häntä en näy missään.

Hengitykseni tasaantuu. Harkitsen kehtaisinko kaivaa kännykkäkameran takin taskusta vai en. Täälläpäin kehtaamattomuudella ei tarkoiteta ujostelemista, vaan ihan vain laiskuutta tai viitseliäisyyttä tehdä jotakin. Puntaroin tilannetta. Jos otan kameran, joudun rimpuilemaan sauvojen ja hanskojen kanssa ja jäädytän näppini. -Ei kannata!, sanoisi joku paikallinen varmaan. Antaisinko sitten maiseman vaan olla tuossa. Ihan noin vaan, itsenään, ja painua verkkokalvojeni kautta mieleeni johonkin jäljen jättävään taltiointimuotoon. Saattaisihan minä tämän muistaa. Kamera jää taskuun. Ei se ole ennenkään ymmärtänyt tällöisen kauneuden päälle. Latistaa vain kaiken pelkäksi maisemaksi.

Jatkan eteenpäin. En tullut tänne maisemien takia. Tai toki niidenkin. Mutta kuitenkin jonkin muun. Tulin etsimään häntä. Pääsen takaisin ladulle, jolta poikkesin alempana. Reitti kulkee nyt mutkitellen taimikkoa kasvavan hakkuualueen läpi. Tarkkailen toisten hiihtäjien jättämiä jälkiä. Tästä on mennyt tänään muitakin.

Kerran seisahduin hämärässä puiden suojaan, ladun tuntumaan, ja tarkkailin ohihiihtäjiä. Kukaan ei kiinnittänyt ympäristöön huomiota niin, että olisi nähnyt minut. Oli monenlaista menijää: sykemittarin kanssa vapaalla tyylillä pikatikuttajaa, etukenossa perinteisellä tyylillä tyylittelevää mietiskelijähuuhailijaa ja haparoiden pitkästä aikaa toppavaatteissa keikkujaa. Kaikkia näytti yhdistävän yksi, valitun paikan huomioon ottaen, outo piirre: vimattu hoppu pois.

Ohitan laavun tulistelupaikkoineen. Hiiloksesta tiedän jonkun olleen täällä tänään. Olisiko se ollut hän? Ehkä hän paistoi makkaran, ryypäsi kahvit. Tuskin kuksasta

kuten turisti, vaan ehkä termarin korkista. Pyyhkäisen alamäestä saamallani vauhdilla yli jäätyneen lammen. Allani ahvenet ja niitä jahtaavat hauenryökäleet sekä pohjamudan mönkiäiset käyvät omaa ikuista taisteluaan. Mielikuvissani annan hauen haukata kiirettä ja ahvenen evän sipaista väsymystä. Pohjamutiin mönkiäisten ja malluaisten ruuaksi painuvat huolet ja pettymykset, joita jokaisella lienee.

Tuttu kelohonka on omalla paikallaan ladun varrella. Vakaana ja vankkana kenollaan, kuin kaatumassa, mutta pystyssä kuitenkin. Kenohonka. Vuodesta toiseen kuin kommenttina kuolemalle. Käymme keskustelun, jossa ei ole sanoja. Ei ole näkynyt etsimääni hiihtäjää.

Sähkölinjan suoralla pitkässä ylämäessä tunnen väsymystä. Tässä kunto mitataan. Tai se, että sitä ei edelleenkään ole. Ja tässä hänet viimeksi näin. Taisin tulla nyt turhaan. Tai valitsin väärän ajan.

Enää on jäljellä vain loppulasku ja viimeiset suotaipaleet. Ne menevät hetkessä. Siellä täällä latua halkovat moottorikelkkareitit, jotka on merkitty maastoon punaisin puuraksein. Hiihtourakka tuntuu kehossa. Ehkä hyvältäkin. Hengitys on rauhallista ja mielikään ei enää turhia rimpuile. Sitten parkkipaikka on jo siinä. Olen pettynyt, kun häntä ei näy, täälläkään.

Olisimme seisahtuneet ladun varteen kiireettä. Olisimme varmaan todenneet, että säitä on pidellyt, kuukkeleita näkynyt ja kelit vaihdelleet. Olisi juteltu niitä näitä. Nimiä ja titteleitä ei olisi tarvittu, kuin ihminen ihmiselle. Niin täällä on tapana.